

Arrest

nr. 181 038 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat E. MARREYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2016 dient de verzoeker in België een asielaanvraag in. Uit onderzoek blijkt dat verzoeker reeds op 28 juni 2012 een eerste maal asiel aanvraag in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde op 30 oktober 2012 de verzoeker de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Op 29 april 2013 werd de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13*quinquies*). Op 22 april 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), in hoger beroep, eveneens aan de verzoeker de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

1.2. Na consultatie van de Eurodac-databank op 3 oktober 2016 blijkt dat de verzoeker op 22 oktober 2013 in het kader van een verzoek om internationale bescherming vingerafdrukken werden genomen te Crotone, Italië.

1.3. Op 10 oktober 2016 wordt de verzoeker gehoord nopens een overdracht aan Italië in toepassing van de criteria van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4. Op 14 oktober 2016 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

1.5. Op 3 november 2016 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 25.2. van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 22.1. van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn beantwoord werd.

1.6. Op 10 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te

heten(1):

naam : J.

voornaam : M. R.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Jalalabad

nationaliteit : Afghanistan

Alias: J., M. R., 01.01.1995; J., M. R., 31.12.1995

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, werd op 19.09.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 03.10.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 22.10.2013 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Bij zijn aanmelding bij onze diensten verklaarde betrokkene reeds eerder asiel te hebben gevraagd in België.

*Onderzoek toont aan dat betrokken op 28.06.2012 een eerste keer asiel vroeg in België. Op 30.10.2012 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) om voor betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Bijgevolg werd er op 29.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13*quinquies*) afgeleverd aan*

betrokkene waartegen betrokkene een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 22.04.2013 besliste de RVV, in navolging van het CGVS, om voor betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet toe te kennen.

Op 10.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij na zijn definitieve negatieve beslissing in België eerst per bus naar Frankrijk te zijn gereisd waar hij 2 à 3 maanden in het station ('Gare de l'Est') te Parijs (FR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein door naar Italië waarna hij meteen per auto terug naar Frankrijk reisde om vervolgens opnieuw per trein naar Italië te reizen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.10.2013 asiel vroeg in Italië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië in het kader van een asielaanvraag. Hij verklaarde zijn definitieve beslissing in Italië niet te hebben afgewacht en stelde dat hij 7 à 8 maanden in Italië verbleef waarvan 2 maanden te Rome (IT) en de andere periode in een kamp te Calabrië (IT). Betrokkene verklaarde dat hij in Italië in een opvangcentrum werd geplaatst waar mensen zaten die van België, Oostenrijk, Duitsland en Noorwegen kwamen. Hij verklaarde dat Italië dan ook van plan was om hen terug te sturen op basis van hun vingerafdrukken waarna hij besloot om de definitieve beslissing omtrent zijn in Italië ingediende asielaanvraag niet af te wachten. Na zijn verblijf in Italië reisde betrokkene per trein en bus verder door naar Zwitserland waarna hij door de Zwitserse autoriteiten onmiddellijk zou worden teruggestuurd naar Italië. Bijgevolg reisde betrokkene per trein verder door naar Duitsland met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde enkele maanden in Duitsland te hebben verbleven en stelde vervolgens per trein te zijn doorgereisd naar België waar hij stelde 2 à 3 weken in Antwerpen (BE) te hebben verbleven. Vervolgens reisde hij per trein terug door naar Frankrijk waar hij 1 jaar in de "jungle" te Calais (FR) verbleef om vervolgens per bus en trein terug door te reizen naar België.

Betrokkene verklaarde op 30.09.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België, wat tegenstrijdig is met het feit dat hij op 19.09.2016 reeds geregistreerd werd door onze diensten, en vroeg asiel in België op 03.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij reeds eerder asiel vroeg in België waardoor ze hem in elk ander land waar hij gaat vertellen dat hij in de Dublinprocedure zit en terug naar België moet. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niets te doen te hebben in Italië en stelde hij niet te weten wat hij in Italië zou moeten doen. Hij stelde verder ook dat hij in Italië 3 maanden in een treinstation verbleef en dat het naar zijn mening in Afghanistan zelfs beter was dan in Italië.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Op 14.10.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 03.11.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) nakomen. Het is in die context dat in

Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verzet uitte tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat hij stelde niets te doen te hebben in Italië en niet te weten wat hij daar zou moeten doen en het feit dat hij stelde dat het in Afghanistan zelfs beter is dan in Italië; benadrukken we dat deze specifieke verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene stelde tijdens zijn gehoor dat hij besloot opnieuw in België asiel te vragen omdat hij de eerste keer asiel vroeg hier waardoor hij in alle andere landen te horen krijgt dat hij in de Dublinprocedure zit en terug moet naar België. We merken hierbij op dat betrokkene in dit verband ook verwees naar het feit dat hij in Italië in een opvangcentrum geplaatst werd waar mensen zaten die van België, Oostenrijk, Duitsland en Noorwegen kwamen en dat de Italiaanse autoriteiten van plan waren om hen terug te sturen op basis van hun vingerafdrukken. We benadrukken hierbij dat onze diensten in het geval van betrokkene nooit een terugnameverzoek ontvingen van de Italiaanse autoriteiten in het kader van de bepalingen van Verordening 604/2013. Op basis van deze informatie kunnen we dan ook besluiten dat betrokkene in Italië niet meer in de Dublinprocedure vervat zit en dat zijn asielaanvraag ten gronde behandeld zal worden door de Italiaanse autoriteiten.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has

not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).

Desbetreffend verwijzen we ook naar het feit dat de terugname van betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Hieruit kunnen we ook afleiden dat de door de betrokkene in Italië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, wat ook bevestigd wordt door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor in België. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen zijn verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Italië 3 maanden in een treinstation heeft verbleven, benadrukken we dat hij tevens ook stelde geplaatst te zijn geweest in een opvangcentrum samen met mensen die van België, Oostenrijk, Duitsland en Noorwegen kwamen. Dit toont aan dat betrokkene wel degelijk de aan de hoedanigheid van een verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg in Italië. We wensen hierbij ook op te merken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Dit impliceert daarbij ook dat betrokkene na zijn ingediende asielaanvraag de mogelijkheid heeft gekend om bijstand en opvang te verkrijgen in Italië. Daarnaast benadrukken we dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde dat zijn neus ooit gebroken is geweest waardoor hij niet correct door zijn neus kan ademen. We merken hierbij op dat betrokkene desbetreffend tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen we naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en

leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1992 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Afghanistan verblijven. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Daarnaast werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublinverordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken

en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

We benadrukken verder dat de betrokkene geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2 *inuncto* 13 en artikel 17 van de Dublin-III-verordening, van artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is onderbouwd als volgt:

“5.1.1.

Aan de verzoekende partij werd op 10 januari 2017 (kennisgeving 10 januari 2017) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend (stuk 1 en stuk 3)

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25 (2) van de Dublin – III Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50,

50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan :

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- Het gegeven dat op 22 oktober 2013 de vingerafdrukken van verzoeker werden geregistreerd te Italië;
- Een impliciet akkoord van Italië na het verzoek van terugname;
- Ondanks de eerste asielaanvraag in ons land, België niet langer bevoegd zou zijn omdat men in de veronderstelling is dat de asielaanvraag in behandeling is in Italië bij gebrek aan informatie in bezit van verweerster die op het tegendeel zou wijzen;
- Het feit dat de asielprocedure in Italië correct verloopt en er geen enkele aanleiding is om te vrezen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;
- Het gegeven dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om te kunnen spreken van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest. Evenwel wordt het niet betwist dat er inderdaad tekortkomingen zij;
- Er geen klacht gekend is die verzoeker bij de Italiaanse autoriteiten heeft ingediend wegens de slechte behandeling aldaar gekend.

De verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing vooral naar het rapport van AIDA, hetwelk up to date is tot 22 december 2015 en een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe van augustus 2016.

Verweerster betwist niet dat er sprake is van tekortkomingen, maar deze zouden niet voldoende zijn om een terugname in de weg te staan. Verweerster blijft ervan overtuigd dat Italië bevoegd is ondanks het feit dat België het eerste land is waar een asielaanvraag werd ingediend.

Verweerster verwijst hiervoor naar het feit dat zij geen informatie heeft ontvangen aangaande het feit dat een ingediende aanvraag in Italië niet in behandelingsfase zou zijn en Italië zich niet bevoegd acht.

De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing van de verwerende partij gezien de verzoekende partij over objectieve informatie beschikt over de ernstige deficiënties in het Italiaanse asielsysteem, dewelke hij overigens aan de lijve reeds heeft mogen ondervinden.

Verzoeker zijn aanvraag kende er na maandenlang wachten geen behandeling en verzoeker kreeg ook geen informatie buiten de mededelingen dat Italië naar België verwees. Verzoeker heeft zo enkele maanden op straat rondgezworven en diende er in een station te overnachten.

Verzoeker is ook van mening dat verweerster zich niet kon steunen op art. 25(2) van de Dublin-III-verordening gezien België zelf bevoegd is op basis van art. 3 van de Dublin-verordening. De vraag tot terugname aan Italië is dan ook niet correct.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat zij deze terugname toch zou kunnen vragen op basis van vermoedens dat Italië een aanvraag van verzoeker toch zou behandelen. Verweerster geeft zelf aan dat zij dit veronderstelt wegens het feit dat zij over geen enkele informatie hierover beschikt en bijgevolg dus ook geen informatie die het tegendeel, zoals verzoeker aangeeft, zou bevestigen.

Een bestreden beslissing die zich steunt op vermoedens omtrent art. 25 (2) van de Dublin-verordening terwijl België bevoegd is op grond van art. 3 van diezelfde verordening, is niet rechtsgeldig, het mag verwacht worden dat indien verweerster concrete informatie ontbreekt over het standpunt dat Italië naar België verwijst en alsdan vermoed wordt dat Italië de aanvraag van verzoeker wel zal behandelen, verweerster daadwerkelijk tracht te beschikken over de concrete informatie zonder ernaar te gissen.

Het is aan verweerster om zich te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

Een bestreden beslissing waaruit blijkt dat België het eerste land was waar een asielaanvraag werd ingediend en die in weerwil van art. 3 j. 13 van de Dublin-III verordening gaat stellen dat met zekerheid Italië alsnog toch zelfstandig beslist heeft om ondanks de bevoegdheid van België toch een asielaanvraag van verzoeker te behandelen terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat men dit eigenlijk niet met zekerheid kan stellen maar dit gaat afleiden uit vermoedens en eigen gevolgtrekkingen, schendt deze artikelen alsmede de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Verzoeker is dan ook van mening dat op basis van de bovenstaande Dublin-criteria België de bevoegde staat is om de aanvraag te behandelen en dat verweerster de bevoegdheid niet kon afleiden naar Italië wegens het gebrek aan concrete informatie dewelke zij bezit en waarmee zij niet zomaar hetgeen verzoeker in Italië heeft ondervonden en mee gedeeld aan verweerster aan de kant kon schuiven.

5.1.2.

Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoeker heeft aangegeven nooit een behandeling te zien van zijn aanvraag en zelfs in een treinstation diende te slapen.

Hoewel verweerster niet betwist dat er inderdaad tekortkomingen zijn in het Italiaanse systeem, gaat zij over tot een partiële lezing van de informatie waarop zij zich steun om te oordelen dat de tekortkomingen niet van die aard zouden zijn dat zij een terugname in de weg zouden staan.

Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere informatie voorhanden is die de informatie van de verwerende partij tegenspreekt.

« Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions.

Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. »

(CCE 22 février 2015, n° 138 950).

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes

– lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énerver ce constat. »(CCE 29 juni 2015, n ° 148 685)

De verzoekende partij kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt. De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

5.1.3.

Verweerster doet de eigen ervaringen van verzoeker onterecht van de hand en beoordeelt de persoonlijke gegevens in dit dossier op onvoldoende wijze. De verzoekende partij heeft bij zijn aankomst op het Italiaanse grondgebied aan de lijve mogen ondervinden hoe precair de situatie daar is.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014).

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar objectieve informatie, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Italië, niet op straat zal belanden.

Hoewel het in het geval van verzoeker niet over een familie gaat, dient te worden opgemerkt dat het hier wel gaat over een persoon die reeds aan een slechte behandeling in Italië is blootgesteld geweest.

Zo betwist verweerster ook niet dat verzoeker inderdaad op straat is beland en gedurende maanden in een treinstation heeft moeten slapen.

Verzoeker benadrukt dan ook het feit dat verweerster geen enkele garanties heeft, integendeel, zoals reeds hierboven werd aangegeven is verweerster zelfs niet in het bezit van concrete informatie waaruit blijkt dat het standpunt van verweerster over het feit dat een asielaanvraag van verzoeker effectief in behandeling zou zijn genomen in Italië nu in de bestreden beslissing zelf staat te lezen dat verweerster

dit gaat afleiden uit het feit dat zij in haar systeem niet kan zien dat er een verzoek zou zijn van Italië aan België.

Zulke afleiding en het baseren van de bestreden beslissing op dergelijke vermoedens is niet conform de bovenstaande rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens aangaande de vereiste garanties die er moeten zijn, dit gaat ook op voor verzoeker omdat hij reeds aan een slechte behandeling is blootgesteld in Italië, hetwelk op zich niet door verweerster wordt betwist.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays,

les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER

(paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, *Tarakhel v. Switzerland*, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partij zet vet)

In dit kader dient gewezen te worden op verschillende recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij drie Bijlages 26quater, in het kader van Dublinoverdracht aan Italië in uiterst dringende noodzakelijkheid werden geschorst. Namelijk het arrest n° 153 160 van 23 september 2015 en in het arrest n° 153 580 van 29 september 2015 en meer recent, het arrest 139 039 van 3 juni 2016.

In casu is in dezelfde lijn als de opmerkingen van verzoeker hierboven slechts sprake van een impliciet akkoord op terugname door Italië.

Daar waar verweerster al niet over de concrete en expliciete informatie beschikt over haar eigen afgeleide vermoedens dat een asielaanvraag van verzoeker effectief in behandeling zou zijn genomen in Italië en zij zich bijgevolg zou kunnen steunen op art. 25(2) van de Dublin-III-verordening hoewel ons land het eerste land is waar asiel is ingediend, gaat het dus op de koop toe ook slechts over een impliciet akkoord.

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot overname van België impliceert volgens de verwerende partij een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid. De verwerende partij niet gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid expliciet erkent om toch tot deze verantwoordelijkheid te besluiten.

“En espèce, en l'absence de toute réaction des autorités italiennes avant la prise de la décision attaquée quant à la prise en charge et au traitement de la demande d'asile de la partie requérante, en particulier de sa crainte de devoir se trouver sans logement et sans soutien financier au vu des multiples informations dont elle dispose, il appartient néanmoins à la partie défenderesse d'exclure ce risque, lequel serait constitutif d'une violation de l'article 3 de CEDH.”

Het feit dat de Italiaanse overheid niet op de vraag tot overname reageerde, doet ernstige twijfels rijzen.

Hoe en/of waar de vluchtelingen terechtkomen en/of opgevangen worden blijkt niet uit de bestreden beslissing. Op dit vlak heeft de verwerende partij nagelaten voor voldoende garanties te zorgen!

Het louter voortgaan op algemene beweringen vanuit de Italiaanse autoriteiten kan niet als voldoende gezien worden.

Eveneens dient gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij afkomstig is van Eritrea, een land dat zich op heden ontegensprekelijk in een crisissituatie bevindt.

5.1.4.

Uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Gebremedhin tegen Frankrijk en het arrest Sharifi tegen Italië en Griekeland blijkt dat een effectieve toegang tot de asielpcedure wordt vereist:

“En outre, la Cour a déjà estimé plus haut, sur le terrain de l'article 4 du Protocole n° 4 que, contrairement aux dires du Gouvernement, dans le port d'Ancône les requérants on été remis sur – le –

champ par les autorités des frontières aux capitaines des ferry – boats et n'ont pas eu accès à un interprète ni à des agents pouvant leur fournir les informations minimales nécessaires à propos du droit d'asile et de la procédure pertinente. Il y a, en l'espèce, un lien évident entre les expulsions collectives dont les requérants ont fait l'objet dans le port d'Ancône et le fait qu'ils ont été concrètement empêchés de demander l'asile ou d'avoir accès à une quelconque autre procédure nationale satisfaisant aux exigences de l'article 13. Dès lors, la Cour estime qu'il y eu également violation de l'article 13, combiné avec l'article 3 de la Convention et l'article

4 du Protocole n° 4. Compte tenu de cette conclusion et eu égard aux circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner les griefs des requérants sous l'angle de l'article 13 combiné avec l'article 2 »

(EHRM, Sharifi t. Italy and Greece, 21 oktober 2014, App. n° 16643/09)

Een effectieve toegang tot de asielpcedure, zoals vereist door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is in Italië niet gegarandeerd. Volgens de bestreden beslissing van de verwerende partij zou dit absoluut geen probleem zijn en zou de verzoekende partij zijn asielaanvraag kunnen verderzetten, daar terwijl men eigenlijk al niet over de nodige informatie beschikt of verzoeker daadwerkelijk een aanvraag heeft die in behandeling werd genomen nu verzoeker hierover het tegendeel heeft meegedeeld. Echter blijkt in de bestreden beslissing nergens of de verwerende partij hier wel effectieve garanties voor heeft.

Doch, een louter impliciet akkoord zonder effectieve garanties biedt aan de verzoekende partij geen voldoende waarborgen.

“The Procedures Directive not only regulates the procedures for examining claims but also makes clear that asylum seekers must be given appropriate information so as to enable them to make those claims. Article 6 of the Procedures Directive regulates access to the procedure, providing details as to whom and under what circumstances

an application may be made. In particular, Article 6 (1) requires States to register an application within three working days or, within six working days, when an application is submitted to authorities other than those responsible for its registration.

Directive 2013/32/EU (Recast Procedures Directive) In the recast Procedures Directive, Article 6 distinguishes between making an application, registering an application and lodging an application.⁸³ Article 6 (1) specifies that when an application is ‘made’ to the competent authority it shall be ‘registered’ within three working days. Article 6 (2) obliges States to ensure that individuals have an effective opportunity to lodge an application as soon as possible and a failure to ‘lodge’ an application may be treated as an implicit withdrawal. Article 6 (2) and (3) of the recast Directive states that Member States may require that an application for asylum be lodged, in person and/or at a designated place.

Problems have arisen in some jurisdictions where those in need of international protection were unable to make their claims, the recast addresses this. Article 6 (1) provides that Member States shall ensure that other authorities which are likely to receive applications for international protection such as the police, border guards, immigration authorities and personnel of detention facilities have the relevant information and training to inform applicants as to where and how applications for international protection may be lodged.”

(stuk 4: ECRE, “The application of the EU Charter of Fundamental Rights to asylum procedural law”, dd. Oktober 2014, p. 41-42, te consulteren op <http://www.ecre.org/component/downloads/downloads/937.html>, verzoekende partij zet vet)

“In Italy and Portugal as explained by police authorities, when there are elements that lead authorities to believe that migrants may be in need of international protection they are immediately admitted to the asylum procedures. In reality, the admission to the asylum procedure much depends on the personal skills, attitude and discretionary power of police officers who conduct such interviews. No guidelines to police authorities have been issued clarifying the content of the first interview with migrants and on interview techniques to be used in particular with vulnerable persons like unaccompanied minors, victims of torture, victims of trafficking and disabled.”

(stuk 5: CIR, "Access to Protection: Bridges not Walls", dd. oktober 2014, p. 159, te consulteren op http://www.cir-onlus.org/images/pdf/ACCESS%20TO%20PROTECCION-%20BRIDGES%20NOT%20WALLS_REPORT.pdf, verzoekende partij zet vet)

In het arrest Ahmadpour tegen Turkije vereist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat individuele asielzoekers een effectieve toegang moeten hebben tot betrouwbare informatie aangaande hun asielprocedure.

Ook volgens artikel 10 van het Procedurereglement, moeten politie instanties bij een asielaanvraag, informatie bezorgen over de asielprocedure en de rechten en verplichtingen van de asielzoeker. In dit opzicht moeten politie instanties een informatiebrochure overhandigen aan de asielzoeker. De uitgedeelde brochures bevatten ook de contactdetails van de UNHCR en andere NGO's die vluchtelingen assisteren.

Doch in de praktijk laat het uitdelen van dergelijke informatie brochures vaak aan de wensen over. Adequate informatie is niet constant en niet regelmatig verzekerd, door het gebrek aan politiemensen die het grote aantal asielaanvragen moet verwerken, alsook door het gebrek aan professionele vertalers en tolken.

"According to Article 10 of the Procedure Decree,¹⁵² when a person claims asylum, police authorities must inform the applicant about the asylum procedure and his or her rights and obligations, and of time-limits and any means (i.e. relevant documentation) at his or her disposal to support the application. In this regard, police authorities should hand over an information leaflet. In addition, the Reception Decree provides that police authorities, within a maximum of 15 days from the presentation of the asylum request, should provide information related to reception conditions for asylum seekers and hand over information leaflets accordingly.¹⁵³ The brochures distributed also contain the contact details of UNHCR and other refugee-assisting NGOs. However, the practice of distribution of these brochures by police authorities is actually quite rare. Moreover, although Italian legislation does not explicitly state that the information must also be provided orally, this happens in practice but not in a systematic manner and at the discretion of police authorities. Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured, mainly due to the insufficient number of police staff dealing with the number of asylum requests, as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators." (stuk 7, AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, December 2015, pp. 44-45 te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv__0.pdf, verzoeker zet vet)

Ook met betrekking tot de brochures zelf rijzen er verschillende problemen.

"The leaflets, both those illustrating the different phases of the asylum procedure and those concerning the reception conditions, are drafted in 10 languages. However, the practice of distribution of these brochures by police authorities is actually quite rare. Moreover, although the Italian legislation does not explicitly state that the information must be provided also orally, in practice it happens but not in a systematic manner and at the discretion of police authorities. Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the number of asylum requests as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

(...)

The legislation specifies that these leaflets must be elaborated in a language understandable by the asylum seeker or, if this is unfeasible, in English, French, Spanish, Arabic, according to the preference of the person concerned. However, in practice, these leaflets have been drafted by the Ministry of Interior in 10 languages.

In addition, under the law, police authorities should provide, within maximum 15 days from the presentation of the asylum request, information related to the reception conditions of the asylum seekers and hand over information leaflets.

The practice of distribution of the mentioned brochures concerning both the asylum procedure and reception conditions is actually quite rare. In practice, information is not systematically provided, mainly

due to the inadequate number of police staff dealing with the amount of asylum requests and due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.”

(stuk 6: AIDA, “Asylum Information Database, Country Report, Italy”, dd. januari

2015, p. 18, 36-37, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoeker zet vet)

Opdat er sprake kan zijn van een “reële en voldoende” asielprocedure volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het vereist dat een asielzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat én een tolk.

Ook dit is een groot probleem in Italië, zowel op het vlak van de juridische bijstand als op het vlak van de aanwezigheid van een tolk. Heel veel hangt af van waar de asielzoeker zich bevindt en wederom, de goodwill van de personen waarmee zij geconfronteerd worden. Wederom is in theorie alles mooi voorgesteld maar doet de praktijk iets geheel anders uitschijnen.

“According to the legislation, asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritised procedure at their own expenses. In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialised assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding. A distinction should be made between national public funds and those who are allocated by private foundations and associations. In particular, the main source of economic funds provided by Italian institutions is the National Fund for Asylum policies and services, financed by the Ministry of Interior. This fund allowed, inter alia, local entities (municipalities, provinces) to benefit and therefore to allocate through specific projects economic resources to NGOs in order to offer legal counselling services inside CARA-Accommodation Centres for Asylum Seekers in addition to the legal services provided by the CARA management body. Since 2014 legal services inside CARA are exclusively provided by the CARA management body. With regard to reception facilities belonging to the SPRAR system, each project provides legal assistance for asylum seekers hosted in the centres.

National funds are also allocated for providing information and legal counselling at official land, air, sea border points and where migrants arrive by boat. In addition, some funds for financing legal counselling may also derive from European projects/programmes or private foundations. However, it should be underlined that funds are not sufficient.

(...)

Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialised NGOs have limited capacity due to lack of funds.

Asylum seekers that may benefit from a legal assistance or a legal advice before or during the personal interview, especially those who have suffered torture and extreme violence, may have more chances to be granted by the competent Territorial Commission the status of international protection they effectively deserve, accordingly reducing the resort to appeal against a first instance decision. In this context it is important to emphasise that the Procedure Decree foresees the possibility for asylum seekers in a vulnerable condition to be assisted by supporting personnel during the personal interview even though the legal provision does not specify which kind of personnel. During the personal interview the applicant may be accompanied by social workers, medical doctors and/or psychologists.

With regard to the appeal phase, free legal aid (the so-called “gratuito patrocinio”), funded by the State is provided by law. Nevertheless, the Presidential Decree 115/200251 concerning the judicial expenses sets out an important restriction to the enjoyment of this right: only those applicants who may prove to have a yearly taxable income lower than 11,369.24 euros may benefit from the free legal aid. The law specifies that in case of income acquired abroad, the foreigner needs a certification issued by the consular authorities of their country of origin. However, the law prescribes that if the person is unable to obtain this documentation, they may alternatively provide a self-declaration of income. (...) In this respect, a complaint recently presented to the Civil Court of Rome led to a successful result, since the Tribunal finally removed the obstacles to the concrete access to free legal aid also to asylum seekers in

the province of Rome, establishing the principle that the asylum seeker cannot be forced to address his/her diplomatic or consular authority to demand certifications. In addition, access to free legal assistance is also subject to a merits test by the competent Bar Council ("Consiglio dell'ordine degli avvocati") which assesses whether the asylum seeker's motivations for appealing are not manifestly unfounded. Moreover, it may happen that the applicant is initially granted free legal aid by a Bar Council but, as prescribed by law, the tribunal may revoke the decision if it considers that the admission requirements assessed by the Bar Council are not fulfilled.

Applicants that live in big cities have more chances to be assisted by specialised NGOs or legal advisors compared to those living in remote areas where it is more difficult to find qualified lawyers specialised in asylum law. As already specified, in the Italian legal system the assistance of a lawyer is needed more in the appeal phase. On the basis of CIR experience, qualified lawyers are available to assist asylum seekers in lodging an appeal against the negative decision issued by the determining authorities. Concretely the problem of lawyers in taking on the case is the uncertainty to obtain free legal aid by the State, as well as the delay in receiving State reimbursement, i.e. the small amount of money foreseen for each case. In some cases, lawyers evaluate the individual case on the merits, thereby deciding on whether to appeal the case or not."

(stuk 8: AIDA, "Asylum Information Database, Country Report, Italy", dd. januari 2015, p. 24-25, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

"As already amply illustrated in the previous chapter related to the right to information, in Italy legal counselling is generally provided by law through "information portals" at crossing border points, even though the quality of the legal support may differ on the basis of the available financial resources allocated by each Prefecture and consequently by the management body. Access to legal counselling much depends in practice on the attitude and discretionary power of single border guard in allowing the legal advisor or the representative of specialised organisation to meet the migrant concerned."

(stuk 9: CIR, "Access to Protection: Bridges not Walls", dd. oktober 2014, p. 159, te consulteren op http://www.cir-onlus.org/images/pdf/ACCESS%20TO%20PROTECCION-%20BRIDGES%20NOT%20WALLS_REPORT.pdf, verzoekende partij zet vet)

Met betrekking tot het voorhanden zijn van juridische bijstand is het duidelijk dat er heel wat onzekerheid bestaat. Zoals reeds aangehaald, hangt er veel af van de plaats waar de verzoekende partij zal terechtkomen. Nu het akkoord met Italië echter op een, in eerste instantie, impliciet akkoord gesteund is, bestaat er op dit vlak een zeer grote onzekerheid voor de verzoekende partij.

Ook op het vlak van bijstand van een tolk bestaan er heel wat problemen in Italië:

"Therefore, adequate information is not constantly and regularly ensured mainly due to the inadequate number of police staff dealing with the number of asylum requests as well as to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators.

(...)

At border points these services may not be always available depending on the language spoken by asylum seekers and the interpreters available locally. Because the disembarkation of asylum seekers does not always take place at the official border crossing points, where interpretation services are available, there may therefore be great difficulties to provide promptly an adequate number of qualified interpreters also able to cover different idioms. In practice there are not enough interpreters available and skilled in working with asylum seekers during the asylum procedure. However, specific attention is given to interpreters ensuring translation services during the substantive interview by determining authorities.

(...)

By law, in all phases of the submission and the examination of the asylum claim, asylum seekers should receive, where necessary, the services of an interpreter in their language or in a language they understand. This provision also prescribes that in case the information on the asylum procedure cannot be provided in the first language required by the asylum seeker, they should be given in English, French, Spanish or Arabic according to the preference expressed by the person concerned.

In practice, there is an overall lack of skilled interpreters at any stage of the asylum process. During the phase of fingerprinting and of the formal submission of the asylum request at the Questura (Immigration Office of the Police), the police authorities do not inform asylum seekers on the different steps concerning the Dublin procedure and the correlated applicants' rights and obligations, or it occurs very frequently that the Immigration Office explains the Dublin procedure in a superficial manner.

Furthermore, the information given is not always understandable since it is provided without taking into consideration the education level of asylum applicants. Asylum seekers are not informed on the different criteria applied to identify the Member state responsible under the Dublin Regulation, such as to possibility to join a family member."

(stuk 10: AIDA, "Asylum Information Database, Country Report, Italy", dd. januari

2015, p. 18, 23 en 37, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf, verzoekende partij zet vet)

De verzoekende partij wenst te wijzen op de duidelijke structurele tekortkomingen in de asielprocedure in Italië. Italië heeft enorme moeite om hun internationale verplichtingen ten opzichte van de asielzoekers te garanderen.

Een schending van artikel 3 E.V.R.M. als een schending van artikel 4 van het EU – Handvest is meer dan reëel.

5.1.5.

De situatie in Italië voor asielzoekers is zeer slecht en onmenselijk. De opvang is uiterst summier en het risico dat de verzoekende partij opnieuw straat terecht zal komen is weldegelijk zeer groot, dit ongeacht wat de verwerende partij beweert. De levensomstandigheden in Italië zijn op heden dezelfde als in Griekenland. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: M.S.S. vs. Belgium and Greece van 21 januari 2011.

Ongeacht het feit dat Italië zich inspant om opvangmogelijkheden bij te creëren, kan er door de verwerende partij niet ontkend worden dat er zich op het vlak van de opvang in Italië momenteel een groot probleem is.

Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles

– les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées - , le temps de l'examen de sa demande d'asile.

(stuk 25, CCE 29 juni 2015, n ° 148 685)

Wanneer de verzoekende partij naar Italië zal uitgestuurd worden, komt hij er in een mensonwaardige situatie terecht.

De verzoekende partij wenst in dit kader toch op de nodige objectieve en betrouwbare informatiebronnen te duiden waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de huidige situatie meer dan louter over enkele voorvallen gaat.

In theorie hebben asielzoekers recht op opvang vanaf het moment dat ze hun asielaanvraag hebben ingediend. Dit recht is niet onderworpen aan bijkomende voorwaarden. Doch de toegang tot ontvangsten centra is beperkt tot behoeftige asielzoekers.

Uit de praktijk blijkt echter dat hoewel asielzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf dat ze hun vingerafdrukken hebben achtergelaten, toegelaten worden in de accommodatie centra na hun formele registratie. Dit heeft als gevolg dat asielzoekers obstakels kunnen ondervinden om alternatieve tijdelijke accommodatie oplossingen te vinden, aangezien de formele registratie soms maanden na de eigenlijke asielaanvraag plaatsvindt. Hierdoor zien sommige asielzoekers die onvoldoende economische middelen

hebben, zich genoodzaakt om ofwel bij vrienden te blijven slapen, naar noodopvangcentra te gaan of zelfs de nacht op straat door te brengen.

“The LD 142/2015 clarifies that the reception measures apply from the moment applicants have manifested their willingness to make an application for international protection,²⁴¹ and that access to the reception measures is not conditioned upon additional requirements.²⁴² However, access to SPRAR centres is only granted to destitute applicants. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo).²⁴³ According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento”

(fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.”(stuk 11 AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, December 2015, p. 62 te consulteren op

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv__0.pdfverzoeker zet vet)

Volgens een artikel dat recent verschenen is in het wekelijkse Bulletin van de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE), maken verschillende civiele organisaties zich zorgen over de praktijken in de zogenaamde ‘hotspots’ in Italië. Er worden terugkeer beslissingen genomen zonder dat er een gedegen onderzoek gevoerd wordt naar de individuele gevallen. Er heerst een chaotische en niet-precieze aanpak voor wat de identificatie van personen betreft, niet begeleide minderjarige vreemdelingen worden onterecht als volwassenen aanzien en er heerst een algemeen gebrek aan bescherming en garanties voor migranten en asielzoekers.

De Italiaanse ronde tafel asiel (Tavolo Nazionale Asilo), die bestaat uit verschillende maatschappelijke organisaties, heeft een verzoek verzonden naar het ministerie van Binnenlandse zaken om te praktijken op te helderen die zich voordoen in die hotspots, waarvan ze benadrukken dat het geen juridische basis heeft in het nationaal recht. Ze zijn vooral bezorgd om het gebrek aan informatie over asiel en de beperking van de internationale bescherming voor bepaalde nationaliteiten. Tot nog toe is er nog niet geantwoord op het verzoek.

“Italy: a worrying trend is developing in the ‘hotspots’

Civil society organizations in Italy are expressing strong concerns over practices at the ‘hotspots’: return decisions being issued without a proper examination of the individual cases, chaotic and unprecise approaches to the identification of people, unaccompanied minors wrongly identified as adults and a general lack of protection safeguards and guarantees for migrants and refugees.

According to news reports in the country, civil society organisations, including UNHCR, do not have access to refugees and migrants until after the initial police screening, a fact that raises concerns about a lack of information on asylum procedures for new arrivals, a right guaranteed under the EU recast Asylum Procedures Directive.

There are documented cases of unaccompanied minors from Gambia and Senegal identified as adults: because they lack documentation, they have all been assigned the fake date of birth of 1 January 1997, which makes them adults and therefore potentially subject to a return decision. MSF Italy has documented, since 24 September 2015, over 100 cases of people rescued at sea and being handed an expulsion decision shortly thereafter, even when in clear need of medical attention.

At least 15 people from Mali and Pakistan have been found last week outside the police station (questura) in Palermo: they had their protection claims denied because they had already been subject to an expulsion order. The return decision was handed to them after being asked for their personal data on arrival from their sea passage. According to their statements, they were not informed about the asylum procedure.

The Italian Asylum Round Table (Tavolo Nazionale Asilo), composed by many civil society organisations including ECRE members ASGI and CIR, sent a meeting request to the Interior Ministry to clarify the practices taking place at the hotspots, which – they highlight – have no juridical basis in national law. They are particularly concerned about the lack of information on asylum and the limitation of the international protection procedure to certain nationalities. The request has so far not been replied to.

(stuk 12, ECRE Weekly Bulletin, 20 november 2015, te consulteren op <http://us1.campaign-archive1.com/?u=8e3ebd297b1510becc6d6d690&id=f0c7b480bf>, verzoeker zet vet)

Inmiddels toont recente informatie evenzeer aan dat de toestroom aan asielzoekers nog steeds voorhanden is en dat er totaal niet genoeg plaatsen zijn, aangaande de beschikbare plaatsen worden de mensen die zo'n plaats kunnen bemachtigen nu in drommen bij elkaar gestopt:

“In Ventimiglia, at the Italy-France border, the Red Cross-run centre reportedly hosted up to 800 persons, mainly Sudanese nationals, despite a capacity of 360 places.

Furthermore, the nearby church hosted approximately 100 persons, mainly from Eritrea, despite a capacity of approximately 50 places.” (stuk 19, UNHCR, Highlights, September 2016).

Dat verweerster hieromtrent slechts een partiële lezing doet van de beschikbare informatie blijkt ook uit de informatie die OSAR zelf ter beschikking stelt en die van toepassing is gezien het hier over een persoon gaat die in Italië reeds aan dakloosheid werd blootgesteld:

“OSAR detected systemic deficiencies in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The Italian reception system does not seem to be coherent, comprehensive and sustainable. The accommodation situation seems to be particularly problematic. Reception and access to the asylum procedure are not always ensured and services are often based on short-term emergency measures. The interface between the different players works poorly; it often depends on contingency if a person will be connected to the offices or persons responsible or to the designated accommodation. Consequently, persons may end up on the streets without any support. This conclusion applies for asylum seekers as well as for persons, which have already received international protection in Italy. A greater part of support and services that are to be provided for state is in fact provided by NGOs. Consequently, Italy does not live up to its obligations under the EU Asylum acquis and international law.

Given this analysis, OSAR calls in particular for the following measures regarding persons under a Dublin procedure with a possible transfer to Italy:

In-depth investigations in all individual cases looking at the individual reception situation in Italy. Individual guarantees for persons with special rights (“vulnerable persons” or “persons with special needs”) and for families regarding accommodation, family unity and adequate medical support, before a transfer decision is taken. In cases of imminent risk of homelessness or the absence of an integration perspective, the sovereignty clause should be applied and the asylum application should be examined in Switzerland.” (stuk 20, AIDA, Osar report on reception conditions, 17 augustus 2016, <http://www.asylumineurope.org/news/17-08-2016/italy-new-osar-report-reception-conditions>).

5.1.6.

Gezien er toch ernstige informatie voorhanden is over het feit dat asielzoekers slechts zeer kort in opvangcentra terecht kunnen en deze opvangcentra vaak niet aan internationale standaarden voldoen, dat er tekortkomingen zijn in de asielpprocedure zelf, enz... is het op heden niet verantwoord om zonder enige individuele garantie de verzoekende partij te laten terugnemen door Italië nu net omdat verzoeker er reeds aan slechte behandeling is blootgesteld hetgeen niet wordt betwist door verweerster.

Ook de hierboven Europees geciteerde rechtspraak dient naar analogie te worden toegepast op het geval van de verzoekende partij nu de verwerende partij geenszins over individuele garanties beschikt, nu in het licht van de door verzoekende partij aangebrachte informatie het helemaal niet te verantwoorden valt dat de verzoekende partij zou worden overgebracht naar Italië.

Vooreerst wenst de verzoekende partij te wijzen op een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken van 16 juni 2015 waarin de Raad een gelijkaardige beslissing, bijlage 26 quater, met uitzetting richting Italië met uitvoering van haar annuleringsbevoegdheid heeft geannuleerd. De Raad besliste dat de Belgische asielautoriteiten in het kader van de huidige situatie in Italië, en in het

kader van de Dublin – III Verordening, een volledige en gegrond onderzoek dient te voeren wanneer zij dergelijke beslissingen tot repatriëring neemt. Bovendien dienen zij hierbij in alle voorzichtigheid te handelen.

« À cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits d l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, au vu de la situation délicate et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions.

(...)

Il tient à rappeler qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [dans le même sens, voy. CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)]. »

(CCE n° 147 792 du 16 juin 2015 dans l'affaire 167 689 / VII)

Ten slotte laakte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het reeds hoger aangehaalde arrest n° 153 580 van 29 september 2015 expliciet het feit dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de massale influx van vluchtelingen in Italië.

“D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015 ..., les Ministres de L'Intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans tout l'Union Européenne ». ... Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines... et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugiés ».

Dat dit nog steeds bijzonder actueel is blijkt uit het gevoegde stuk 24 hetwelk recent is en duidelijk aangeeft dat er geen plaats genoeg is in Italië en de situatie er erbarmelijk is...”

2.3.2.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit en artikel 17 van de Dublin-III-Verordening door de bestreden beslissing geschonden acht. In dit verband merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3.2 en 13 van de Dublin-III-verordening.

2.3.2.1.3. In hetgeen als een eerste middelenonderdeel kan worden beschouwd, betoogt de verzoeker in wezen dat de verweerder geen concrete informatie had omtrent het feit dat de asielaanvraag in Italië in behandeling is. Hij wijst er op dat België het eerste land is waar hij een asielaanvraag heeft ingediend zodat de artikelen 3 *iuncto* 13 van de Dublin-III-Verordening zijn geschonden door zelfstandig te beslissen dat Italië en niet België de bevoegde lidstaat is. De vraag tot terugname zou niet correct zijn omdat zij steunt op loutere vermoedens dat Italië de asielaanvraag zou behandelen. De verzoeker meent dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening (het zogenaamde “Tacit Agreement”) nu België zelf de verantwoordelijke lidstaat is op grond van artikel 3 van de Dublin-III-Verordening. De verzoeker stelt verder nog dat de verweerder geen enkele garantie heeft dat Italië de asielaanvraag effectief in behandeling zou hebben genomen nu in de bestreden beslissing zelf kan worden gelezen dat dit wordt afgeleid uit het feit dat Italië nooit een verzoek tot terugname of overname heeft gericht aan België.

De Raad stelt vast dat de bestreden akte omtrent deze kwestie de volgende motieven bevat:

“Onderzoek toont aan dat betrokken op 28.06.2012 een eerste keer asiel vroeg in België. Op 30.10.2012 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) om voor betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Bijgevolg werd er op 29.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13quinquies) afgeleverd aan betrokkene waartegen betrokkene een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 22.04.2013 besliste de RVV, in navolging van het CGVS, om voor betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet toe te kennen.

Op 10.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij na zijn definitieve negatieve beslissing in België eerst per bus naar Frankrijk te zijn gereisd waar hij 2 à 3 maanden in het station (‘Gare de l’Est’) te Parijs (FR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein door naar Italië waarna hij meteen per auto terug naar Frankrijk reisde om vervolgens opnieuw per trein naar Italië te reizen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.10.2013 asiel vroeg in Italië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië in het kader van een asielaanvraag. Hij verklaarde zijn definitieve beslissing in Italië niet te hebben afgewacht en stelde dat hij 7 à 8 maanden in Italië verbleef waarvan 2 maanden te Rome (IT) en de andere periode in een kamp te Calabrië (IT). Betrokkene verklaarde dat hij in Italië in een opvangcentrum werd geplaatst waar mensen zaten die van België, Oostenrijk, Duitsland en Noorwegen kwamen. Hij verklaarde dat Italië dan ook van plan was om hen terug te sturen op basis van hun vingerafdrukken waarna hij besloot om de definitieve beslissing omtrent zijn in Italië ingediende asielaanvraag niet af te wachten. Na zijn verblijf in Italië reisde betrokkene per trein en bus verder door naar Zwitserland waarna hij door de Zwitserse autoriteiten onmiddellijk zou worden teruggestuurd naar Italië. Bijgevolg reisde betrokkene per trein verder door naar Duitsland met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde enkele maanden in Duitsland te hebben verbleven en stelde vervolgens per trein te zijn doorgereisd naar België waar hij stelde 2 à 3 weken in Antwerpen (BE) te hebben verbleven. Vervolgens reisde hij per trein terug door naar Frankrijk waar hij 1 jaar in de “jungle” te Calais (FR) verbleef om vervolgens per bus en trein terug door te reizen naar België.

(...)

Betrokkene stelde tijdens zijn gehoor dat hij besloot opnieuw in België asiel te vragen omdat hij de eerste keer asiel vroeg hier waardoor hij in alle andere landen te horen krijgt dat hij in de Dublinprocedure zit en terug moet naar België. We merken hierbij op dat betrokkene in dit verband ook verwees naar het feit dat hij in Italië in een opvangcentrum geplaatst werd waar mensen zaten die van België, Oostenrijk, Duitsland en Noorwegen kwamen en dat de Italiaanse autoriteiten van plan waren om hen terug te sturen op basis van hun vingerafdrukken. We benadrukken hierbij dat onze diensten in het geval van betrokkene nooit een terugnameverzoek ontvingen van de Italiaanse autoriteiten in het kader van de bepalingen van Verordening 604/2013. Op basis van deze informatie kunnen we dan ook besluiten dat betrokkene in Italië niet meer in de Dublinprocedure vervat zit en dat zijn asielaanvraag ten gronde behandeld zal worden door de Italiaanse autoriteiten.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoeker in 2012 een asielaanvraag indiende in België, waarbij wordt vastgesteld dat deze asielprocedure ten einde is (arrest van de Raad van 22 april 2013) waarna de verzoeker het bevel kreeg het grondgebied te verlaten. Het staat voorts buiten betwisting en het blijkt uit de stukken van het

administratief dossier dat de verzoeker vervolgens in Italië op 22 oktober 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende (Eurodac-treffer).

Op basis van deze Eurodac-treffer, richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Italië. In dit terugnameverzoek, dat zich in het administratief dossier bevindt, worden de volgende elementen aangereikt teneinde de verantwoordelijkheid van Italië te verantwoorden:

“The person concerned arrived in Belgium in September 2016 and applied for the second time international protection in Belgium on 03.10.2016.

On 28/06/2012 the applicant did a first asylum application in Belgium, on 29/04/2013 the applicant received an order to leave the Belgium territory.

Hit Eurodac revealed 1 hit: IT1 CROTONE on 22.10.2013

He did not leave the MS territory and he travelled from Italy via Switzerland, France and Germany to Belgium by train. He travelled always illegal without smuggler.

Since the Italian authorities sent never a take back request to Belgium and he has not left the Dublin area in the meantime so we believe that Italy accept responsibility for the applicant pursuant to article 18.1.b of the Dublin Regulation III / 604 / 2013.”

Het terugnameverzoek aan Italië is zodoende gebaseerd op de Eurodac-treffer waaruit blijkt dat de verzoeker na de afsluiting van zijn asielaanvraag in België in Italië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 22 oktober 2013, waarbij duidelijk wordt aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten vervolgens nooit de terugname aan België hebben gevraagd zodat moet worden aangenomen dat Italië verantwoordelijk is op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Raad wijst er op dat voormeld artikel de situatie regelt van de verzoeker om internationale bescherming wiens verzoek in behandeling is en die vervolgens in een andere lidstaat een nieuw verzoek heeft ingediend, waarbij uitdrukkelijk wordt bepaald dat de verantwoordelijk lidstaat verplicht is tot terugname.

Artikel 23.4. van de Dublin-III-Verordening, dat het thans voorliggende terugnameverzoek regelt, bepaalt als volgt:

“Een verzoek tot terugname wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, op grond waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is.”

Zodoende kan een terugnameverzoek wel degelijk worden gestaafd met indirecte bewijzen en relevante verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker thans voorhoudt, moet in een terugnameverzoek blijkens voormelde bepaling(en) van de Dublin-III-Verordening dus niet obligatoir met concrete bewijzen te worden gestaafd dat het verzoek om internationale bescherming in de aangezochte lidstaat in behandeling is, maar kunnen ook *“indirecte bewijzen”* en de *“relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene”* worden aangewend op basis waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of deze al dan niet verplicht is tot de terugname op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Raad ziet op het eerste gezicht geen incorrecte besluitvorming waar uit het feit dat de Italiaanse autoriteiten na de asielaanvraag van 22 oktober 2013 nooit enig terugnameverzoek hebben gericht aan België, waar een eerdere asielprocedure reeds was afgesloten, op indirecte wijze wordt afgeleid dat het in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming aldaar in behandeling is en dat de verzoeker er niet meer in de Dublinprocedure zit. In elk geval volstaat in voorliggend geval de in het terugnameverzoek vervatte informatie opdat de Italiaanse autoriteiten kunnen nagaan of zijzelf dan wel België verantwoordelijk zijn, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond.

Hoewel de verzoeker niet het recht kan worden ontzegd om, ook na de totstandkoming van een uitdrukkelijk of stilzwijgend terugnameakkoord, te betwisten dat de overdracht de criteria van hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening miskent (cf. HvJ 7 juni 2016, arrest C-63/15, Ghezelbash; HvJ 7 juni 2016, arrest C-155/15, Karim), merkt de Raad op dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de Italiaanse autoriteiten zijn verzoek van 22 oktober 2013 niet in behandeling zouden hebben genomen.

De verzoeker dwaalt overigens waar hij laat uitschijnen dat artikel 3 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verplichtend bij de lidstaat legt waar het eerste verzoek werd ingediend.

Artikel 3 van de Dublin-III-Verordening bepaalt immers als volgt:

“1. (...)

2. *Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. (...)*”

Toegepast op het voorliggende geval, betekent dit dus dat België op grond van het in 2012 ingediende verzoek, slechts verantwoordelijk is voor de behandeling van een navolgend verzoek indien op grond van de criteria van de Dublin-III-Verordening geen andere lidstaat verantwoordelijk is. *In casu* werd terugname gevraagd op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening terwijl de verzoeker geen enkel concreet element naar voor brengt waaruit zou kunnen blijken dat deze toepassing niet correct is. De verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen dat de Italiaanse autoriteiten hem wensten terug te sturen naar België en dat zijn asielaanvraag er nooit behandeld werd, doch hij toont dit geenszins aan. Zoals hoger vermeld, kunnen de relevante verklaringen van de verzoeker zelve en indirecte bewijzen, worden aangewend ter ondersteuning van een terugnameverzoek.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker op het eerste gezicht niet heeft aangetoond dat België en niet Italië de verantwoordelijke lidstaat is op grond van de criteria van de Dublin-III-Verordening en evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat het terugnameverzoek berust op foutieve gegevens.

De toepassing van het Tacit-agreement op grond van artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening volgt voorts uit de desbetreffende bepalingen zelve. Het gaat om een stilzwijgend akkoord en de verplichting om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst, dat automatisch en dwingend wordt afgeleid uit het niet respecteren van de termijnen van antwoord op het terugnameverzoek. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat *in casu* op de juiste gronden toepassing werd gemaakt van het Tacit-agreement nu de Italiaanse autoriteiten niet hebben geantwoord binnen de termijn van artikel 25.1. van de Dublin-III-Verordening.

Het eerste middelenonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.1.4. In hetgeen als een tweede middelenonderdeel kan worden beschouwd, poogt de verzoeker aan te tonen dat de tenuitvoerlegging van het thans bestreden overdrachtsbesluit hem blootstelt aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, dit wegens de falende asielprocedure en -opvang in Italië en het gegeven dat in zijn geval ten onrechte geen concrete garanties worden geboden met betrekking tot enerzijds de toegang tot en behandeling van de asielprocedure en anderzijds de asielopvang. De verzoeker steunt zijn betoog op een aantal uittreksels uit algemene rapporten en nationale en internationale rechtspraak. De verzoeker voert in dit kader tevens aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen en dat het bestreden overdrachtsbesluit getuigt van een partiële lezing van de informatie die erin wordt vermeld om te oordelen dat de tekortkomingen in Italië niet aan de terugname in de weg zouden staan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis:* EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht aan een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).” [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker zelf.

Gelet op hetgeen voorafgaat, komt het in eerste instantie aan de verzoeker toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoeker betoogt dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en behandeling van asielzoekers. De verzoeker stelt dat er sprake is van systeemfouten in Italië.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Bijgevolg dient er nagegaan te worden of de verzoekende partij, met de verwijzing naar algemene rapporten, artikels en rechtspraak, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoeker naar Italië. Wat deze beoordeling betreft, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op goede gronden verwijst naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin wordt geoordeeld dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

De Raad wijst er op dat het EHRM sinds de arresten Tarakhel en A.M.E. nog verscheidene malen heeft bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). In 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). In de recentste beslissing van het EHRM van 4 oktober 2016 wordt dit verwoord als volgt: *“The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country.”* De louter persoonlijke gevolgtrekking van de verzoeker dat de situatie in Italië voor asielzoekers zodanig slecht en onmenselijk is dat de (levens)omstandigheden in Italië op heden dezelfde zijn als in Griekenland, kan in het licht van

deze zeer recente beslissing van het EHRM dan ook niet worden aangenomen. Immers dient te worden vastgesteld dat de verzoeker voornamelijk verwijst naar informatiebronnen en rechtspraak uit de jaren 2014 en 2015 en hij voor het overige nergens toelicht hoe de situatie in Italië concreet op dermate ernstige wijze zou zijn verslechterd ten opzichte van de situatie ten tijde van de beslissing in de zaak Ali tegen Zwitserland en Italië van 4 oktober 2016, dat thans een ander oordeel zich zou opdringen.

Uit de verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië en de verklaringen van de verzoeker zelve. Hij heeft zich bij zijn onderzoek gebaseerd op een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verweerder zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (Maria de Donato, "*Asylum Information Database - National Country Report - Italy*", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd). Verder steunt de verweerder zich tevens op de volgende stukken:

- "*Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015
- "*Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap*" van 1 oktober 2015
- "*Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries*", AIDA, 9 september 2014;
- Chope Christopher M., "*Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 9 juni 2014;
- Amnesty International "*Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*" van 2016
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe"
- *Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien*", Bern) van augustus 2016;

De verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en/of de (toegang tot) de asielprocedure in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De verweerder baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan. Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De verweerder besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met zijn betoog, zoals *infra* besproken wordt, waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure toont de verzoeker op het eerste gezicht geheel niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het

administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde stukken en rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoeker en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De grondige analyse die de gemachtigde uitvoert, toont aan dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn. Er kunnen echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoeker aan het verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoeker aan het verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in haar boven vermelde arresten en beslissingen waarbij telkenmale wordt bevestigd dat de structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Aangezien op het eerste gezicht geen aanwijzingen voorliggen van werkelijke systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 118).

De verzoeker meent dat er *in casu* twijfels zijn dat hij effectief toegang zal hebben tot de asielprocedure. Vooreerst wijst hij erop dat Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname. Ook meent hij dat veel afhankelijk is van de goodwill van de personen met wie de asielzoeker bij zijn binnenkomst in Italië geconfronteerd wordt. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoeker uit het oog verliest dat hij naar Italië terugkeert als Dublin-terugkeerder. In het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30).

Met betrekking tot toegang tot de asielprocedure heeft de verweerder gemotiveerd als volgt:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).

Desbetreffend verwijzen we ook naar het feit dat de terugname van betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Hieruit kunnen we ook afleiden dat de door de betrokkene in Italië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, wat ook bevestigd wordt door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor in België. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen verder

zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen zijn verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Italië 3 maanden in een treinstation heeft verbleven, benadrukken we dat hij tevens ook stelde geplaatst te zijn geweest in een opvangcentrum samen met mensen die van België, Oostenrijk, Duitsland en Noorwegen kwamen. Dit toont aan dat betrokkene wel degelijk de aan de hoedanigheid van een verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg in Italië.”

De verweerder heeft de door hem gehanteerde informatie aangaande de toegang tot de asielprocedure dan ook duidelijk betrokken op verzoekers situatie als Dublin-terugkeerder wiens verzoek om internationale bescherming in Italië nog steeds in behandeling is (artikel 18.1.b). Waar de verzoeker aanvoert dat geen effectieve en individuele garanties worden geboden met betrekking tot de mogelijkheid om de asielprocedure verder te zetten of te hernemen, merkt de Raad op dat dergelijke individuele garanties, voorafgaand aan de overdracht, niet hoeven te worden gevraagd en bekomen gelet enerzijds op het interstatelijke vertrouwensbeginsel dat ten grondslag ligt aan de Dublinreglementering en gelet anderzijds op het gegeven dat de verzoeker desbetreffend geen systeemfouten aantoonde. Het loutere gegeven dat het terugnameakkoord *in casu* tot stand kwam middels een stilzwijgend akkoord, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien dient te worden herhaald dat de gemachtigde uit de verklaringen van de verzoeker en de afwezigheid van enig terugnameverzoek aan België op het eerste gezicht op goede gronden heeft kunnen afleiden dat de verzoeker niet meer in de Dublin-procedure zit in Italië en dat de verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt dat zijn asielprocedure er inmiddels in de ene dan wel de andere zin zou zijn beëindigd.

Waar de verzoeker voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk, verwijst hij naar het feit dat uit het AIDA rapport blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, wordt erop gewezen het AIDA rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Evenmin wordt de bijstand van een tolk uitgesloten. De verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA rapport evenwel niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt verder op dat het door de verzoeker geciteerde artikel van oktober 2014 aangaande de toegang tot juridische bijstand, niet recent genoeg is en al te gedateerd is om aan te tonen hoe het thans, begin 2017, in Italië is gesteld met de juridische bijstand. Deze verwijzing is op het eerste gezicht dan ook niet relevant met betrekking tot het thans voorliggende overdrachtsbesluit.

In zoverre de verzoeker stelt dat er in Italië geen effectieve toegang tot betrouwbare informatie is, daar de brochures niet in alle talen beschikbaar zijn en de politie-eenheden die zich bezig houden met asielzoekers onderbemand zijn, wijst de Raad er nogmaals op dat de verzoeker naar Italië terugkeert als Dublin-terugkeerder. In dit verband blijkt uit het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Daarenboven blijkt uit het AIDA rapport ook dat er informatiebrochures onder meer in het Engels, Frans, Spaans, Italiaans, Arabisch, Somalisch, Koerdisch, Amharisch en Farsi beschikbaar zijn. De verzoeker laat in zijn verzoekschrift na aan te geven dat hij één van voormelde talen niet kan begrijpen. Gelet op het feit dat in zijn geval de bijstand van een NGO verzekerd wordt, toont de verzoeker met zijn hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aan dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de overdracht zal worden uitgevoerd via de luchthaven en Rome. De verzoeker doet met de verwijzing naar de minder recente rapporten van 2015 dan ook geen afbreuk aan de volgende, *in casu* meer relevante en bovendien veel recente gezaghebbende informatie gebaseerde vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (‘Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben’ pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker zijn stelling dat er duidelijke structurele tekortkomingen zijn in de asielpcedure in Italië, op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk maakt, ten minste dat hij niet aantoonde dat de tekortkomingen op dit vlak dermate ernstig zijn dat zij oplopen tot een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij de uitvoering van de Dublinoverdracht.

De verzoeker geeft voorts te kennen dat er een reëel risico is dat hij geen opvang zal hebben in Italië, dan wel dat hij zeer kort in een opvangcentrum terecht zal kunnen en deze opvangcentra vaak niet aan de internationale standaarden voldoen.

Waar de verzoeker stelt dat de informatie van OSAR van 17 augustus 2016 op hem van toepassing is omdat hij reeds aan dakloosheid werd blootgesteld in Italië, wijst de Raad er op dat omtrent verzoekers bewering dat hij in Italië drie maanden in een treinstation heeft moeten slapen, merkt de Raad op dat de verzoeker de volgende vaststellingen in de bestreden akte uit het oog verliest: “Op 10.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij na zijn definitieve negatieve beslissing in België eerst per bus naar Frankrijk te zijn gereisd waar hij 2 à 3 maanden in het station (‘Gare de l’Est’) te Parijs (FR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein door naar Italië waarna hij meteen per auto terug naar Frankrijk reisde om vervolgens opnieuw per trein naar Italië te reizen. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.10.2013 asiel vroeg in Italië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië in het kader van een asielaanvraag. Hij verklaarde zijn definitieve beslissing in Italië niet te hebben afgewacht en stelde dat hij 7 à 8 maanden in Italië verbleef waarvan 2 maanden te Rome (IT) en de andere periode in een kamp te Calabrië (IT). Betrokkene verklaarde dat hij in Italië in een opvangcentrum werd geplaatst waar mensen zaten die van België, Oostenrijk, Duitsland en Noorwegen kwamen. (...)Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Italië 3 maanden in een treinstation heeft verbleven, benadrukken we dat hij tevens ook stelde geplaatst te zijn geweest in een opvangcentrum samen met mensen die van België, Oostenrijk, Duitsland en Noorwegen kwamen. Dit toont aan dat betrokkene wel degelijk de aan de hoedanigheid van een verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg in Italië.” Uit het gehoorverslag van 10 oktober 2016 blijkt inderdaad dat de verzoeker verklaard heeft dat hij in Frankrijk 2 à 3 maanden in het Ooststation heeft verbleven (vraag 37) en dat hij nadien 7 à 8 maanden in Italië in een kamp heeft verbleven in Rome en dan in Calabrië (vragen 22 en 37). De gemachtigde merkt in de bestreden beslissing terecht op dat deze verklaring niet te rijmen valt met de verklaring (vraag 33) dat de verzoeker in Italië drie maanden in een treinstation sliep en dat uit de voorgaande verklaringen alleszins wel blijkt dat de verzoeker in Italië opvang heeft genoten. De verzoeker kan, gelet op zijn eerdere verklaringen niet overtuigen met zijn loutere bewering dat hij in Italië dakloos is geweest. Hij maakt op het eerste gezicht dan ook niet duidelijk hoe de oproep van OSAR van 17 augustus 2016 op zijn persoonlijke situatie kan worden betrokken.

Uit de lezing van het AIDA rapport van 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, en waarop het thans bestreden overdrachtsbesluit in grote mate steunt, blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het SFH-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthaven van Rome (uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker naar Rome wordt verwijderd), zij worden bijgestaan door verschillende NGO's. In dit kader wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Ook meent de verzoeker dat de opvang van asielzoekers in Italië uiterst summier is en dat er een groot risico bestaat dat hij op straat zal terechtkomen. De verzoeker verliest uit het oog dat hij nu in andere omstandigheden in Italië zal aankomen, met name als Dublin-terugkeerder. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië.

“Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen we naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1992 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Afghanistan verblijven. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Daarnaast werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublinverordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

We benadrukken verder dat de betrokkene geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie

in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Met de loutere beweringen omtrent sub-standaard accommodaties en met de enkele verwijzing naar de overbevolking in het centrum van Ventimiglia, doet de verzoeker geen afbreuk aan de bovenvermelde omvattende vaststellingen die steun vinden in verschillende recente en gezaghebbende rapporten.

In de mate dat de verzoeker verwijst naar het AIDA rapport waar gesteld wordt dat er vaak een aanzienlijke wachttijd is tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie van deze asielaanvraag en waar hij verwijst naar de toestand in de hotspots, merkt de Raad op dat hij deze informatie niet betreft op zijn specifieke situatie, met name het gegeven dat hij als een Dublin-terugkeerder naar Italië terugkeert. Hij weerlegt hiermee op het eerste gezicht dan ook de concrete vaststellingen van de verweerder niet waar hij het volgende motiveert: "We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren."

Bijgevolg kan worden besloten dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aantoont dat de omstandigheden van opvang op grote schaal dermate ontoereikend of onmenselijk zijn dat deze in het algemeen als strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest moeten worden beschouwd.

Tot slot dient te worden opmerkt dat de verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat het niet verantwoord is dat hij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië. De verzoeker verwijst in dit verband naar de zaak Tarakhel waarvan de omstandigheden niet de zijne zijn, te weten

een Afghaanse familie met zeer jonge kinderen. De verzoeker is een alleenstaande man en hij maakt in zijn betoog geen melding van enig medisch probleem dat dermate ernstig is dat hij een extreme kwetsbaarheid vertoont. De verzoeker lijkt aan te geven dat hij een specifiek kwetsbare asielzoeker is omdat hij uit Eritrea komt, maar hij heeft steeds verklaard Afghaan te zijn. De verzoeker maakt met zijn betoog op het eerste gezicht niet aannemelijk dat hij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Evenmin toont de verzoeker met de verwijzing naar allerhande rechtspraak aan waarom in zijn geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties. Daarbij dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Waar de verzoeker doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentwerking hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en op het eerste gezicht wel degelijk deugdelijk en ernstig heeft onderzocht of de verzoeker als Dublin-terugkeerder bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoeker noch het administratief dossier bevatten op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Met zijn betoog maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is niet ernstig.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; van artikel 3 van het Verdrag tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen

worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Een overdracht aan Italië, in casu zelfs zonder uitdrukkelijk akkoord van Italië, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van Italië naar het land van herkomst, in casu Afghanistan, blijkt nergens of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in Italië worden gegarandeerd. Het gegeven dat Italië geen refoulement zou toepassen wordt niet bevestigd door andere, evenwaardige bronnen.

“the Special Rapporteur learned that some migrants detained in the CIEs were expelled to their countries of origin, despite having previously expressed their desire to make an asylum claim, however, prior to the formal registration of that claim. Another concern also relates to those migrants reportedly repatriated while still awaiting a judicial decision on their request to suspend the repatriation procedures following a negative decision on their international protection application made by the competent Territorial Commission.”

(stuk 22 : UNHCR, “Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants,

François Crépeau: mission to Italy (29 september – 8 oktober 2012), dd. 30 april 2013, te consulteren op http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A_HRC-23-46-Add6_en.pdf)

“Difficulties in accessing the asylum procedure also continue to be reported from

Expulsion and Identification Centers (CIEs), due to lack of legal information and assistance as well as administrative obstacles. Moreover, the lack of standard procedures concerning asylum applications by persons detained in CIE have led, in some instances, to delays in the transmission of asylum applications to the competent Immigration Office. These delays may expose asylum-seekers to the risk of repatriation prior to consideration of their asylum applications, which could create the risk of refoulement.”

(stuk 23: UNHCR, “UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, dd. juli 2013, te consulteren op http://unhcr.org.uk/fileadmin/user_upload/pdf/Italy_Advocacy_paper.pdf, verzoekende partij zet vet)

Het is evident dat een risico op refoulement een risico vormt van schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit risico nog verhoogd wordt in het geval van een detentie, die eveneens strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het artikel 3 van het EVRM lijdt geen enkele uitzondering, noch een proportionaliteitscontrole kan er op uitgeoefend worden. Een risico dat gebaseerd is op objectieve elementen, zoals deze die hierboven beschreven werden, zijn voldoende om de tegenpartij te verplichten alle mogelijke beschermingsmaatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat dit risico geen plaats kan hebben.

Nergens kan de verwerende partij garanderen dat Italië Eritrese vluchtelingen niet zal uitwijzen naar Afghanistan, een land waar het leven en de vrijheid in gevaar is, en waar hij blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dit maakt een schending uit van het non – refoulementverbod. De staten, zoals België, die vluchtelingen laten terugkeren naar Italië, onder de noemer dat Italië kan beschouwd worden als “verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming” zijn indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod

(J. VANDE LANOTTE en M. VAN DE PUTTE, “De verantwoordelijkheid van de uitwijzende staat: de zaak Cruz Varas”, T.B.P. 1992, afl. 1, 3 – 8).

De indirecte verantwoordelijkheid van staten voor de inbreuk op een refoulementsverbod indien zij vluchtelingen terugsturen naar een staat waar een uitwijzing naar het land van herkomst, in casu Eritrea,

werd reeds door UNHCR bevestigd in het kader van het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland overeenkomstig de Dublin II Verordening. Doch in casu gaat het om hetzelfde principe.

“The short time-limit for filing an appeal against the “interruption” decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement.”

(UNHCR “The return to Greece of asylum-seekers with “interrupted” claims”, juli 2007)

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweerderster ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Italië om te vermijden dat Eritrese vluchtelingen ten onrechte worden teruggewezen naar Eritrea. Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Eveneens ging het om arrest gewezen in kader van een uitwijzing naar Griekenland in het kader van de Dublin II verordening, doch dit arrest kan naar analogie worden toegepast. Het “onderzoek” naar de effectiviteit van het principe van non – refoulement ontbreekt in de bestreden beslissing. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties.

“De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article

22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement.”

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een schending van het non – refoulement beginsel alsook artikel 3 E.V.R.M. uit. Eveneens schendt de Belgische overheid bij een uitwijzing van Afgaanse asielzoekers naar Italië op rechtstreekse wijze het art. 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

De Raad merkt op dat het non-refoulementbeginsel de staten die partij zijn bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) het verbod oplegt om een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat Italië zoals België partij is bij de Vluchtelingenconventie.

Het EHRM heeft inderdaad reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen, niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of, *mutatis mutandis*, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen

onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, T.I. v. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2000 en EHRM, Waite et Kennedy v. Duitsland, 18 februari 1999, § 67).

In dit verband wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat er -gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten in het administratief dossier en het verzoekschrift- geen reden is om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten de verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielpcedure. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielpcedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat de verzoeker met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerepatriëerd. Daarenboven wijst de Raad erop dat toen de vingerafdrukken van de verzoeker op 22 oktober 2013 in Italië genomen werden, hij niet naar Afghanistan gerepatriëerd werd. In tegendeel verklaarde de verzoeker dat hij er in het kader van zijn op dat moment ingediende asielaanvraag een achttal maanden werd opgevangen in twee centra. Dit alles wijst er des te meer op dat Italië de verzoeker niet naar zijn land van herkomst zal verwijderen zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat: *“We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) nakomen. (...)Desbetreffend verwijzen we ook naar het feit dat de terugname van betrokkene door onze diensten aan Italië verzocht werd op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Hieruit kunnen we ook afleiden dat de door de betrokkene in Italië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, wat ook bevestigd wordt door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor in België. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen zijn verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”* Deze elementen van de bestreden beslissing worden door de verzoeker op het eerste gezicht niet weerlegd.

In zijn verzoekschrift citeert de verzoeker uit twee rapporten van UNHCR van 30 april 2013 en juli 2013 die betrekking hebben op vreemdelingen die in een detentiecentrum (Expulsion and Identification centers) zitten. Hierbij gaat de verzoeker er evenwel aan voorbij dat hij naar Italië terugkeert als Dublinterugkeerder. De verzoeker toont niet aan dat de, overigens al te gedateerde informatie van 2013, op dienstige wijze op zijn individueel geval kan worden betrokken en dat zij nog enige relevantie heeft meer dan drie en een half jaar later.

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder nergens kan garanderen dat Italië Eritrese (sic) vluchtelingen niet zal uitwijzen naar Afghanistan, merkt de Raad op dat de verzoeker door dergelijke absolute garanties te verwachten het uitgangspunt zelve van de Dublin-Verordening, met name het interstatelijke vertrouwensbeginsel, ontkracht. Er is de Raad op het eerste gezicht geen (verdragsrechtelijke, Europese of nationale) bepaling of rechtspraak bekend waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende lidstaat voorafgaand aan het treffen van een overdrachtsbesluit in uitvoering van de Dublin-III-Verordening verplicht is om voor bepaalde nationaliteiten bij de aangezochte lidstaat effectieve garanties te bekomen dat zij het non-refoulementsbeginsel zullen eerbiedigen. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing de verweerder niet gewezen had op enige vrees voor refoulement van Italië naar Afghanistan. Van de verweerder kan niet verwacht worden dat hij bij het treffen van het overdrachtsbesluit uitgebreid hierover diende te motiveren, te meer nu hij - zoals blijkt uit voorgaande besprekingen - op goede gronden heeft vastgesteld dat Italië geen

systeemfouten kent inzake de (toegang tot de) asielprocedure. Van de gemachtigde wordt wel verwacht dat hij “*a meaningful assessment of the applicant's claim*” doet zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het vereist (zaak K.R.S. gewezen tegen het Verenigd Koninkrijk van 2 december 2008). De verweerder heeft *in casu* het geval van de verzoeker beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden die zijn geval kenmerken zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat en de bespreking van het eerste middel.

Met zijn betoog maakt de verzoeker *prima facie* geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, of van de materiële motiveringsplicht.

Tot slot wordt er opgemerkt dat de schending van artikel 3 van het Verdrag tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 op geen enkele wijze wordt toegelicht in het verzoekschrift, waardoor dit onderdeel van het middel op het eerste gezicht onontvankelijk is.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.3. De verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De laatste cumulatieve voorwaarde dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE